
РОЗМОВА ВАСИЛЯ З ПЕТРОМ ПРО ФІЗИКУ.

ЗАКОН ВСЕСЬВІТНОГО ПРИТЯГАННЯ.

Василь. — Глянь, Василю, я випустив з рук кусок цегли і він упав на землю.

Петро. — Шож тут дивного?

В. — А дивне се, що той кусок цегли не задержуєть ся денебудь в воздуху, ані не летить до гори, але обовязково паде на землю.

П. — А ти хотів би, щоби той кусок цегли повис у воздуху?

В. — Чомуж би йому не повиснути у воздуху?

П. — Гарна річ! Тоді всякий міг би поставити в воздуху камінь де йому подобаєть ся, а ти вийдеш вечером і один тобі лусне в ніс, другий в око, третій в голову. Се булаб гарна історія.

В. — Так ти думаєш, що паданє річий до землі існує для того, щоби твій ніс був цілий?

П. — Може бути, що й для того. Подумай лише: як би то виглядало, колиб я вискочив дві стопи в гору і там повис у воздуху і ждав, поки хтонебудь не здійме мене і не притягне до землі?